

VLAAMSE GEMEENSCHAP

VLAAMS COMMISSARIAAT VOOR DE MEDIA

Rolnummer : 014
Beslissing nr. : 1999/002
van 17 februari 1999

BESLISSING

—————
In zake : N.V. Vlaamse Televisiemaatschappij (VTM) tegen VT4 Ltd (VT4).
—————

1. Met een ter post aangetekende brief van 4 december 1998, ontvangen ter griffie van het Vlaams Commissariaat voor de Media (VCM) op 7 december 1998, legt de N.V. Vlaamse Televisiemaatschappij (VTM), met maatschappelijke zetel Medialaan 1, te 1800 Vilvoorde, klacht neer tegen de vennootschap naar Brits recht VT4 Ltd (VT4), “gevestigd te 1930 Nossegem, Atlaspark, Weiveldlaan 41, bus 10 - 12”.

2. Met brief van 9 december 1998 is de klacht van VTM meegedeeld aan VT4.

Met brief van 21 december 1998 heeft VT4 haar schriftelijke opmerkingen op de klacht van VTM meegedeeld.

Met brieven van 31 december 1998 zijn de betrokkenen opgeroepen om voor het VCM te verschijnen op 22 januari 1999 om er te worden gehoord.

Met brief van 12 januari 1999 heeft VTM een aanvullende memorie laten geworden, met de vermelding dat een kopie ervan aan de raadsman van VT4 is meegedeeld.

Bij beslissing van 31 december 1998 is de termijn om uitspraak te doen verlengd tot 8 maart 1999.

Beide partijen zijn door het VCM in hun betoog en verweer gehoord ter zitting van 22 januari 1999.

Namens en voor VTM verschijnen C. Van Thillo, gedelegeerd bestuurder, E. Claeys, directeur-generaal, G. Glas, D. Arts, F. Van Elsen en C. Lesaffer, advocaten.

Namens en voor VT4 verschijnen H. Knight, Chief Operating Officer SBS Broadcast, D. Vandermeersch en S. Allcock, advocaten.

3. Na kennis te hebben genomen van de bezwaren die VT4 in haar schriftelijke opmerkingen van 21 december 1998 deed gelden ten aanzien van de aanwezigheid van commissaris M. Flamée in de samenstelling van het VCM, heeft deze zich van de zaak onthouden. Die onthouding is geen erkenning van de gegrondheid van de opmerkingen.

4. Ter hoorzitting verzoekt VT4 de memorie, die door VTM per brief van 12 januari 1999 is toegezonden, uit de debatten te weren “omdat de procedure dit niet voorziet”.

Overeenkomstig artikel 116quater, §1, van de gecoördineerde mediadecreten en artikel 4 van het besluit van 14 juli 1998 van de Vlaamse Regering houdende de vaststelling van de procedure voor het Vlaams Commissariaat voor de Media, hierna het Procedurebesluit te noemen, geschiedt de procedure, na klacht, op tegenspraak en worden de betrokkenen gehoord. Weliswaar bepaalt het Procedurebesluit niet in zoveel woorden dat de partijen memories kunnen wisselen, maar het tegensprekelijk karakter van de procedure en het beginsel van het recht van verdediging verantwoord ten volle dat memories en stukken kunnen worden gewisseld ter voorbereiding van de hoorzitting, mits die wisseling, zoals te dezen, tijdig is geschied, wat door VT4 niet wordt betwist.

5. Volgens de klacht schendt VT4 de bepalingen van artikel 49 van de gecoördineerde decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, als gewijzigd bij het decreet van 28 april 1998. Dat artikel luidt :

“De particuliere televisieomroepen, die zich richten tot de gehele Vlaamse Gemeenschap, moeten dagelijks minstens twee journaals verzorgen.

De journaals en de duidingsprogramma’s moeten worden verzorgd door een eigen redactie.”

In de op 12 januari 1999 toegezonden memorie preciseert VTM dat VT4 – die zij aanduidt als een televisieomroep die onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt – werkzaam is als een particuliere televisieomroep die zich richt tot de gehele Vlaamse Gemeenschap zonder over de door artikel 39 van de gecoördineerde mediadecreten vereiste erkenning te beschikken.

6.1. VT4 werpt op dat de klacht niet ontvankelijk is, enerzijds, omdat erin niet wordt uiteengezet waarom het VCM bevoegd zou zijn om van de klacht kennis te nemen, anderzijds, omdat VTM niet van het vereiste belang doet blijken.

6.2. VTM is, zoals VT4, een particuliere televisieomroep met commerciële opdracht, die zich richt tot de gehele Vlaamse Gemeenschap. In haar klacht vermeldt VTM de feitelijke gegevens waarop zij steunt en geeft aan in welke mate zij door de houding van VT4 in haar belangen wordt geraakt, met name op het stuk van de kostprijs van de investeringen en van het personeel dat bij het verzorgen van de nieuwsuitzendingen betrokken is. Het Procedurebesluit stelt niet als ontvankelijkheidsvereiste dat de klager de bevoegdheid van het VCM aantoot.

6.3. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

7. VT4 betwist de toezichtsbevoegdheid van het VCM. VT4 steunt daarbij op de gegevens dat zij sinds 13 september 1994 houdster is van een Britse Satellite-television-licence, dat zij haar hoofdkantoor in Londen heeft waar tevens de programmeringsbesluiten worden genomen, dat zij onder het toezicht staat van de Britse Independent Television Commission (ITC), zoals al mag blijken uit een brief van ITC van 10 november 1998 volgende op een brief van de Vlaamse Regering, dat zij een onderdeel vormt van SBS Broadcasting SA, een gecoördineerd geheel van televisieomroepen die naar diverse lidstaten uitzenden, en dat de aanwezigheid in Nossegem, de lokalisatie van de reclameregie “VT4 Sales en Marketing” en het gebied van ontvangst zonder relevantie zijn voor het bepalen van de plaats van vestiging van een televisieomroep.

8.1. De toezichtsbevoegdheid van het VCM moet te dezen worden beoordeeld aan de hand van, enerzijds, de bepalingen van de gecoördineerde mediadecreten, als gewijzigd inzonderheid door de decreten van 17 december 1997 en 28 april 1998, anderzijds, de criteria van vestiging vastgesteld in de naar de artikelen 57.2 en 66 van het EG-Verdrag verwijzende richtlijn 89/552/EEG van 3 oktober 1989 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de Lid-Statens inzake de uitoefening van televisieomroepactiviteiten, als gewijzigd bij de eveneens naar de genoemde artikelen 57.2 en 66 verwijzende richtlijn 97/36/EG van 30 juni 1997, hierna de Richtlijn te noemen, waarvan het decreet van 28 april 1998 de implementatie is.

8.2. Met artikel 7 van het decreet van 28 april 1998 is, met ingang van 30 mei 1998, een einde gemaakt aan de regel dat slechts één particuliere televisieomroep die zich richt tot de gehele Vlaamse Gemeenschap, voor erkenning door de Vlaamse Gemeenschap in aanmerking komt.

8.3. Krachtens artikel 116ter, §1, 1°, van de gecoördineerde media-decreten, is – onverminderd de bepalingen dezer artikelen 12, 25, 78 en 79, welke artikelen in deze zaak niet dienend zijn – het VCM belast met het toezicht op de televisieomroepen die, overeenkomstig artikel 39 van dezelfde decreten, onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallen.

De parlementaire voorbereiding van dat artikel (decreet van 28 april 1998, artikel 6) doet ervan blijken dat, voor het bepalen van de bevoegde lidstaat, in casu de Vlaamse Gemeenschap, de decreetgever zich richt naar de desbetreffende Europese regelgeving (Gedr. St., Vlaams Parlement, 1997-1998, n° 876/1, p. 4).

8.4. Tot aanwijzing van de ten aanzien van een televisieomroeporganisatie bevoegde lidstaat, bepaalt de Richtlijn in haar artikel 2 :

“Artikel 2

1. Elke lidstaat ziet erop toe dat alle televisie-uitzendingen van omroeporganisaties die onder zijn bevoegdheid vallen, voldoen aan de regels van het recht dat op voor het publiek in die lidstaat bestemde uitzendingen van toepassing is.

2. Voor de toepassing van deze richtlijn worden onder omroeporganisaties die onder de bevoegdheid van een lidstaat vallen, verstaan :

— die welke overeenkomstig lid 3 in die lidstaat gevestigd zijn;

— die waarop lid 4 van toepassing is.

3. Voor de toepassing van deze richtlijn wordt

a) een omroeporganisatie geacht gevestigd te zijn in een lidstaat, wanneer de omroeporganisatie haar hoofdkantoor in die lidstaat heeft en de programmeringsbesluiten in die lidstaat worden genomen;

b) indien een omroeporganisatie haar hoofdkantoor in een lidstaat heeft, maar de programmeringsbesluiten in een andere lidstaat worden genomen, die omroeporganisatie geacht gevestigd te zijn in de lidstaat waar een aanzienlijk deel van het bij de televisieomroepactiviteiten betrokken personeel werkzaam is; indien in elk van die lidstaten een aanzienlijk deel van het bij de televisieomroepactiviteiten betrokken personeel werkzaam is, wordt de omroeporganisatie geacht gevestigd te zijn in lidstaat waar zij haar hoofdkantoor heeft; indien in geen van die lidstaten een aanzienlijk deel van het bij de televisieomroepactiviteiten betrokken personeel werkzaam is, wordt de omroeporganisatie geacht gevestigd te zijn in de lidstaat waar zij het eerst met haar omroepactiviteiten is begonnen overeenkomstig het recht van die lidstaat, mits zij een duurzame en reële band met de economie van die lidstaat onderhoudt;

c) indien een omroeporganisatie haar hoofdkantoor in een lidstaat heeft, terwijl de programmeringsbesluiten in een derde land worden genomen – of andersom –, zij geacht gevestigd te zijn in de betrokken lidstaat, mits een aanzienlijk deel van het bij de televisieomroepactiviteiten betrokken personeel in die lidstaat werkzaam is.

4. Omroeporganisaties waarop lid 3 niet van toepassing is, worden geacht onder de bevoegdheid van een lidstaat te vallen, wanneer zij :

a) gebruik maken van een door die lidstaat toegekende frequentie,

b) gebruik maken van een tot een lidstaat behorende satellietcapaciteit, hoewel zij geen gebruik maken van een door die lidstaat toegekende frequentie,

c) gebruik maken van een zich in een lidstaat bevindende aarde-satelliet-verbinding, hoewel zij geen gebruik maken van een door die lidstaat toegekende frequentie, noch van een tot die lidstaat behorende satellietcapaciteit.

5. Indien niet volgens de leden 3 en 4 kan worden bepaald welke lidstaat bevoegd is, is de bevoegde lidstaat die waarin de omroeporganisatie is gevestigd in de zin van artikel 52 en volgende van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.

6. Deze richtlijn is niet van toepassing op televisie-uitzendingen die uitsluitend voor ontvangst in derde landen bestemd zijn en die niet direct of indirect door het publiek in een of meerdere lidstaten worden ontvangen”.

9. De richtlijnbevestigingen volgen op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen volgens welke – de vrijheid van dienstverlening veel gemeen hebbende met de vrijheid van vestiging (art. 66 EG-Verdrag, Kapteyn - Verloren van Themaat, Inleiding tot het recht van de Europese Gemeenschappen, Deventer, 1995, p. 422) – ter lokalisering van de dienstverlener, die aan werkzaamheden andere dan in loondienst doet, het begrip vestiging een duurzame aanwezigheid onderstelt op het grondgebied van de lidstaat waar de economische activiteit wordt uitgeoefend (Gullung, 292/86, Jur. 1988, 111), later verduidelijkende dat het begrip vestiging inhoudt, het daadwerkelijk uitoefenen van een economische activiteit door middel van een vaste basis voor een onbepaalde tijd (Factortame II, C. 221/89, Jur. 1991, I, 3905).

De rechtsoverwegingen 10, 11 en 13 die de bepalingen van de Richtlijn van 30 juni 1997 voorafgaan, doen ervan blijken dat, met betrekking tot het aanwijzen van de lidstaat onder wiens bevoegdheid de dienstverlener ressorteert, de zo-even vermelde rechtspraak naar de audiovisuele dienstverlening wordt doorgetrokken, waarbij het vestigingscriterium als “het voornaamste” (10) en “het uiteindelijke” (13) criterium voor het bepalen van de bevoegde lidstaat wordt vastgelegd, ten einde te verzekeren “dat één en slechts één lidstaat voor een omroeporganisatie bevoegd is ten aanzien van de dienstverrichting waarop de richtlijn betrekking heeft “ (13), als vertrekpunt nemende dat, zoals in de meervermelde rechtspraak is gesteld, de vestiging “de daadwerkelijke uitoefening van een economische activiteit door middel van een duurzame vestiging voor onbepaalde tijd behelst” (11).

Uit die rechtsoverwegingen en uit de rechtspraak omtrent het begrip duurzaamheid (United Kingdom, C- 222/94, Jur. 1996, I, 4025) moet worden afgeleid, enerzijds, dat de woorden “de regels van het recht dat op voor het publiek in die lidstaat bestemde uitzendingen van toepassing is” (Richtlijn, art. 2, 1), wat de televisieomroepbetreffende, de concrete toepassing is ter aanwijzing van de lidstaat “waarin diegene gevestigd is te wiens behoeve de dienst wordt verricht” (art. 59, eerste lid, EG-Verdrag), en, anderzijds, dat, zoals de elders vermelde rechtspraak inhoudt, ter aanwijzing van de bevoegde lidstaat doorslaggevend is, niet enig administratief of fiscaal gebeuren, doch wel de vaststelling van, met welke nationale rechtsorde te dezen VT4 de grootste band heeft.

De in de Richtlijn aangegeven criteria worden hierna aan de feiten getoetst, waarbij, in de lijn van de realiteit, rekening moet worden gehouden met de aard van de rechtspersoon die als televisieomroep werkzaam is en met de wijze waarop de middelen ter verwezenlijking van het programma-aanbod worden verworven; te dezen zijn het omroepen, in de zin van artikel 1 van de Richtlijn en van artikel 2 van de gecoördineerde mediadecreten, en het werven

van reclameboodschappen in die mate met elkaar verbonden dat zij voor het vaststellen van de plaats van de bedoelde vestiging één geheel vormen.

Omdat het VCM niet de echtheid van elk feitelijk gegeven op zich kan nagaan, zal de bewijswaarde van de over en weer aangebrachte gegevens in een ruime mate afhangen van hun logische samenhang zomede van die gegevens in hun geheelheid beschouwd.

10.1. *Plaats van het hoofdkantoor.* Het begrip hoofdkantoor in de zin van artikel 2. 3. a van de Richtlijn dient te worden ingevuld rekening gehouden met de boven aangeduide ratio legis van de bevoegdheidsregeling.

In het licht van de rechtsoverweging 11 van de Richtlijn moet worden onderzocht waaruit “de daadwerkelijke economische activiteit (door middel van een duurzame vestiging)” van een particuliere televisieomroep zoals VT4 precies bestaat, waarvan het bestaan substantieel afhankelijk is van de vergoeding tegen welke zij aan een economische activiteit doet, waarbij niet is vereist dat elke categorie van personen aan wie door omroepactiviteiten aan dienstverrichting wordt gedaan, in de vergoeding bijdraagt, anders uitgedrukt dat niet is vereist dat een of de vergoeding van de televisiekijker zou moeten komen (zie Bond van Adverteerders, 352/85, Jur. 1988, 2085).

Anders dan bij de klassieke productie van goederen en diensten verkoopt VT4 haar uitzendingen niet aan de (Vlaamse) “afnemer”. Zij verwerft haar inkomsten door het verspreiden, tegen betaling, van reclameboodschappen via het medium televisie. Bijgevolg bevindt het centrum van haar economische activiteit zich niet op de plaats van waaruit wordt uitgezonden, maar op de plaats waar de reclameactiviteit gevoerd wordt. Deze laatste activiteit is voor een commerciële televisieomroep essentieel. Haar andere activiteit, met name de televisieactiviteit (de productie van programma’s, de programmatie, de uitzending) levert geen substantiële inkomsten op door bijvoorbeeld verkoop, maar moet de reclameactiviteit mogelijk maken. Aldus is de televisieactiviteit voor VT4 het middel om tot een winstgevende activiteit te komen.

VT4 betwist niet dat haar reclameregie in Vlaanderen wordt gevoerd en zich uitsluitend richt tot Vlaamse adverteerders en dat de reclameboodschappen bestemd zijn voor de Vlaamse markt. Ter zitting bevestigt zij overigens dat geen advertenties worden verkocht in Groot-Brittannië. Hieruit volgt dat de daadwerkelijke economische activiteit van VT4 geschiedt in haar vestiging in België, meer bepaald in Nossegem (Zaventem). Deze verankering met de lidstaat België blijkt ook uit de vaststelling dat de N.V. VT4 Sales en Marketing, die de reclameregie voor VT4 voert, een Belgische vennootschap is, die in Vlaanderen gevestigd is. In een brief van 22 december 1998, voorgelegd door VT4, merkt ITC op dat VT4 haar diensten richt op de Belgische markt.

Aangezien VT4 zich uitsluitend richt tot Vlaamse adverteerders en de door haar uitgezonden reclameboodschappen bestemd zijn voor de Vlaamse markt, komt haar kantoor in Vlaanderen voor als de meest duurzame van de beide kantoren, Londen en Nossegem (Zaventem). Uit het op dit punt niet betwiste feitenrelaas van VTM blijkt overigens dat eerst een omroeplicentie zou aangevraagd worden in Luxemburg. Met andere woorden niet de plaats van

waaruit zou worden uitgezonden was essentieel bij de oprichting van de omroep, maar wel de bedoeling om reclamegelden te verwerven op de Vlaamse markt.

VTM legt een aandelenprospectus van 25 maart 1998 voor, uitgaande van de moedermaatschappij SBS, waarin gesteld wordt dat zij een dochtermaatschappij VT4 heeft “in België”, wat tevens duidelijk gemaakt wordt in een gepubliceerde landkaart (“*In Belgium, SBS operates VT4 (100% owned), a television channel which is transmitted by satellite from the United Kingdom.*”, Prospectus, p. 21).

Uit dit alles moet worden besloten dat VT4 haar hoofdkantoor, in de zin van artikel 2. 3. a van de Richtlijn, heeft in het gebied waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is.

10.2. *Plaats waar de programmeringsbesluiten worden genomen.* Het begrip “programmeringsbesluiten” vermeld in artikel 2. 3. a van de Richtlijn dient eveneens te worden ingevuld rekening houdende met de hierboven aangeduide *ratio legis* van de bevoegdheidsregeling. Overeenkomstig rechtsoverweging 12 van de Richtlijn betreffen de programmeringsbesluiten zowel het programmeringsbeleid als de programmasamenstelling.

VT4 houdt voor, zeer in het algemeen, dat de beslissingen nopens het programmeringsbeleid en nopens de samenstelling van de programma’s worden genomen in Londen. VTM betwist dit uitvoerig in haar memorie, gestaafd door allerhande stukken, en is de mening toegedaan dat de beslissingen daadwerkelijk te Nossegem (Zaventem) worden genomen (punten 74 t.e.m. 77, p. 37-39). Zo voert VTM aan :

— dat zowel de programmadirecteur als de hoofdredacteur van bij de start steeds, in Nossegem (Zaventem) werkzame Vlamingen zijn geweest (om dit te ondersteunen haalt VTM verschillende krantenknipsels aan en legt zij een reeks persartikelen voor);

— dat een brief van 18 februari 1998 door VT4, gericht aan VTM en ondertekend door, enerzijds, Carlo Gepts, Managing Director, en, anderzijds, Bart De Prez, General Manager VT4 Belgium Branch, duidelijk aantoont dat de heer De Prez, werkzaam in Nossegem (Zaventem), daadwerkelijk en volwaardig de functie van programmadirecteur heeft en uitoefent;

— dat VT4 in een document van december 1994 uitdrukkelijk stelde dat SBS, het moederbedrijf, de dochters alle vrijheid laat en dat elk SBS-station een eigen concept en benadering heeft, met andere woorden een eigen identiteit opbouwt;

— dat alle relevante programmafuncties in Nossegem (Zaventem) zijn gelokaliseerd omdat, zoals blijkt uit een verklaring van directeur-generaal Gepts, nagenoeg alle programma’s van VT4 op voorhand worden opgenomen en vervolgens worden overgevlogen naar Londen;

— dat quasi alle programma’s die VT4 zelf of via derden aanmaakt, in Vlaanderen worden geproduceerd;

— dat in een dagvaardingsexploot van 21 april 1998, uitgaande van VT4, deze laatste zelf stelt dat haar “uitbatings”-zetel gevestigd is te Nossegem (Zaventem).

Tegenover die gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende bewijselementen – waarvan overigens een aantal als dusdanig niet ernstig wordt betwist – die aannemelijk maken dat VT4 haar programmeringsbesluiten in werkelijkheid in België neemt, en tegenover de bedenking dat het nemen van programmeringsbesluiten – zijnde een basisgegeven in het werven van kijkcijfers waarvan het aantal medebepalend is voor de prijs van de reclameboodschap – actuele en lokale kennis vereist van niet alleen de programma’s en de programmaschema’s van de Vlaamse concurrerende televisieomroepen, doch ook van de plaatselijke markttoestanden, plaatst VT4 geen enkel concreet bewijselement met ernstige bewijswaarde waardoor nog maar vermoed zou kunnen worden dat de programmeringsbesluiten in Londen worden genomen.

Bewijsregels dienen dynamisch te worden opgevat. Gelet op de door VTM aangebrachte elementen volstaat het niet voor VT4 om te verwijzen naar eerder formele elementen als de “officiële” functie van bepaalde bestuurders, noch om aan te tonen dat bepaalde programma’s op groepsniveau aangekocht worden in Londen. Mochten de programmeringsbesluiten in Londen worden genomen, ware het voor VT4 bijzonder eenvoudig om bewijsstukken voor te leggen waaruit die activiteit blijkt, wat zij niet doet. Deze proceshouding versterkt aldus de bewijswaarde van de door VTM aangebrachte elementen.

Uit dit alles moet met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid worden besloten dat VT4 haar programmeringsbesluiten, in de zin van artikel 2. 3. a van de Richtlijn, neemt in het gebied waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegdheid heeft, binnen welk gebied zich situeren, de activiteiten die voor een particuliere televisieomroep met commerciële zending relevant zijn.

10.3. *Het bij de televisieomroepactiviteiten betrokken personeel.* In aanvullende orde merkt VTM nog op dat een aanzienlijk deel van het bij de televisieactiviteiten van VT4 betrokken personeel werkzaam is in Nossegem (Zaventem). Zij schuift in dit verband het cijfer van 72 personeelsleden naar voren tegenover 8 in Londen, en stoelt deze bewering op een verklaring van directeur-generaal Gepts in de krant “Het Volk” van 4 december 1997.

VT4 maakt desbetreffend geen schriftelijke opmerkingen.

Nu vaststaat dat VT4 in Nossegem (Zaventem) gevestigd is, overeenkomstig de criteria bepaald in artikel 2. 3. a van de Richtlijn, moet op het punt van het personeelseffectief niet nader worden ingegaan.

Ter bevestiging van de voorgaande overwegingen en vaststellingen komt het evenwel nuttig voor te vermelden dat VT4, ter hoorzitting van 22 januari 1999, weigerde, op vraag van het VCM, haar personeelsaantal, laat staan de namen van de personeelsleden, “in aanwezigheid van haar concurrent VTM” mede te delen. Deze houding, waarvan het motief erg zwak voorkomt, kan het

besluit dat VT4 in de zin van artikel 2 van de Richtlijn gevestigd is in het gebied waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegdheid heeft, alleen maar versterken.

11.1. VT4 werpt op dat de Britse overheid, met het toekennen van een licentie, uitdrukkelijk geoordeeld heeft dat VT4, naar Brits en Europees gemeenschapsrecht, in het Verenigd Koninkrijk is gevestigd, waaruit zou moeten volgen dat, gelet op de *“eenheid in bevoegdheid en van toezicht”* die tot de doelstellingen van de Richtlijn behoort (rechtsoverweging 13), VT4 niet onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en niet onder het toezicht van het VCM kan vallen. VT4 verwijst hierbij naar een brief die, met betrekking tot het zendgedrag van VT4, een lid van de Vlaamse Regering in oktober 1998 aan ITC heeft gericht, waaruit VT4 afleidt dat de Vlaamse Regering de toezichtsbevoegdheid van ITC erkent; volgens VT4 kan het VCM geen standpunt innemen dat afwijkt van dat van de Vlaamse Regering.

11.2. Het Europees gemeenschapsrecht sluit te geen dele uit dat een lidstaat zijn bevoegdheid, in overeenstemming met dat gemeenschapsrecht, vaststelt en uitoefent.

11.3. Het VCM stelt vast dat het omvangrijke dossier, overgelegd door VT4, geen enkel document bevat waaruit blijkt dat het Britse controleorgaan ITC zich heeft moeten uitspreken over een betwisting nopens zijn bevoegdheid met betrekking tot VT4. De omstandigheid dat VT4 een Britse uitzendvergunning heeft gevraagd en bekomen, verandert hieraan niets. Zoals hierboven reeds is gesteld, is, volgens de regels van het gemeenschapsrecht, alleen de *“daadwerkelijke”* economische activiteit bepalend voor het aanwijzen van de bevoegde lidstaat, te dezen de Vlaamse Gemeenschap.

11.4. Naar luid van artikel 116ter, §1, van de gecoördineerde mediadecreten oefent het VCM, operationeel sedert 15 juli 1998, en niet de Vlaamse Regering het toezicht uit op de naleving van de bepalingen van de gecoördineerde mediadecreten. Een eventueel standpunt van de Vlaamse Regering of van de Vlaamse administratie nopens een betwisting die onder de bevoegdheid van het VCM valt, is irrelevant voor de beoordeling van de zaak, het VCM zijn bevoegdheid rechtstreeks aan het decreet ontleende. Evenmin relevant is dat, omdat VT4 geen titularis is van een erkenning als bedoeld in artikel 39 van de gecoördineerde mediadecreten, die decreetgeving op haar niet van toepassing zou zijn, met name wat het bepaalde in artikel 49 van die decreten betreft.

12. Nu is vastgesteld dat VT4 onder de regelgevende bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en het toezicht van het VCM valt, op grond van het bepaalde in artikel 2. 3. a van de Richtlijn, moet niet worden nagegaan of VT4, met het willen behouden van een Britse licentie, de bedoeling heeft zich aan de Vlaamse mediadecreetgeving te onttrekken.

13. Niet betwist is, en door de overgelegde stukken wordt aangetoond, dat VT4 artikel 49 van de gecoördineerde mediadecreten niet naleeft.

14. Het is niet onredelijk aan VT4 een tijd te laten om zich aan de decreetgeving van de Vlaamse Gemeenschap te conformeren.

OM DIE REDENEN,

het Vlaams Commissariaat voor de Media

Gelet op artikel 32 van het Procedurebesluit en artikel 8 van het Reglement van orde van het Vlaams Commissariaat voor de Media,

- verleent akte aan commissaris M. Flamée dat hij zich onthoudt van de zaak;

- beslissende na tegenspraak :

- zegt dat VT4 een televisieomroeporganisatie is die onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt en verklaart zich bijgevolg bevoegd om kennis te nemen van de door VTM neergelegde klacht;

- verklaart de door VTM neergelegde klacht ontvankelijk;

- stelt vast dat VT4 werkzaam is zonder de door de gecoördineerde mediadecreten vereiste erkenning en artikel 49 van die decreten niet naleeft;

- laat aan VT4 een termijn, die op 15 september 1999 verstrijkt, om een erkenning als bedoeld in artikel 39 van de gecoördineerde mediadecreten aan te vragen en zich aan die mediadecreten te conformeren.

Aldus te Brussel, met eenparigheid van stemmen, uitgesproken op 17 februari 1999 door het Vlaams Commissariaat voor de Media, samengesteld uit H. Coremans, voorzitter en J. Boon, commissaris, bijgestaan door R. Masyn, griffier.

R. Masyn
Griffier

J. Boon
Commissaris

H. Coremans
Voorzitter